

Mẫu chuyện về Hồ Chí Minh

KHÔNG ĂN HẾT THÌ ĐEM VỀ NHÀ

Tôi còn nhớ rất rõ buổi tối hôm đó ở Phủ Chủ tịch. Trong lúc chúng tôi đang mải mê hóa trang thì thấy tiếng "Bác! Bác" vang lên trong phòng và thấy một số chị em vội vã chạy ủa ra cửa. Tôi còn đang ngơ ngác thì một chị đứng bên tôi bảo: "Bác đến, Bác đến!". Tôi hiểu ra là Bác đến thăm chúng tôi. Mơ ước của tôi đã thành sự thật. Vì sự việc đó bất ngờ quá nên tôi luống cuống không biết nên chạy đến gần Bác hay đứng tại chỗ để nhìn Bác. Tôi cũng quên cả việc chào Bác mà cứ đứng ngây nhìn ngắm Bác, giữa lúc đó tôi nghe tiếng Bác gọi:

- Các cháu Tây Nguyên đến bắt tay Bác.

Nghe tiếng Bác gọi, tôi bồi hồi quá, vội vàng đến gần Bác để được bắt tay. Bắt tay chúng tôi xong, Bác thông thả đi ra ngoài. Lúc này, tôi càng xúc động, chảy cả nước mắt mà vẫn nhìn theo Bác. Tôi cảm thấy vẫn chưa được nhìn rõ Bác vì thời gian được nhìn Bác ít quá, mặc dầu tôi đã được đứng gần Bác và bắt tay Bác.

Một việc nữa làm tôi xúc động hơn và cũng chưa bao giờ nghĩ tới là sau khi chúng tôi biểu diễn xong một tiết mục, Bác thấy chúng tôi mặc áo cộc tay, liền thân mật bảo ngay:

- Các cháu mặc ngay áo bông vào không thì bị sung phổi đấy!

Khi chúng tôi mới trình diễn được nửa chương trình thì Bác bảo chúng tôi nghỉ. Bác nói:

Diễn như vậy là đủ, các cháu mới ra Bắc tập kết chưa quen chịu lạnh, nếu làm việc nữa thì sẽ bị ốm đấy.

Bác cho chúng tôi ăn kẹo bánh và dặn chúng tôi:

- Cháu nào ăn không hết thì đem về nhà. - Lúc đó tôi và nhiều anh chị em trong đoàn rụt rè không ăn vì còn mải ngắm nhìn Bác. Thấy vậy, Bác bảo chúng tôi:

Các cháu cứ ăn tự nhiên, ăn không hết đem về nhà cho các bạn, và nhớ phần cho cả đồng chí lái xe nữa.

(Hay Nơ Vin - Dân tộc Gia Rai)

(Trích "Bác Hồ viên ngọc quý của mọi thời đại". Sách hiện đang sẵn sàng phục vụ tại Thư viện tỉnh Đồng Tháp. Phòng đọc: KAVL17.8376, Phòng mượn: MEVV16.5052 - 5053)

